

Книгата на Даниил — деветдесет и девета

Последните дни и Божият съд: разкриване на пророчески прозрения

Jeff Pippenger

2024-02-29

„последните дни“ представляват възвестяването на откриването на съда в движението на първия ангел, а в движението на третия ангел се възвестява приключването на съда. В „последните дни“ Божият народ бе и е въздигнат, за да възвести Божия съд, но за да бъдеш вестител на Божия съд, трябва да разбираш съда. Основна характеристика на лаодикийския адвентизъм, както на учената класа, така и на неучената класа, е, че те не познават Божия съд. Всички пророци се обръщат по-специално към последните дни, отколкото към дните, в които са живели.

„Всеки от древните пророци говореше по-малко за своето време, отколкото за нашето, така че тяхното пророкуване е в сила за нас. „А всичко това им се случваше за примери; и се написа за поука на нас, върху които са достигнали последните времена.“ 1 Коринтяни 10:11.“ Избрани вести, книга 3, с. 338.

Всички пророци са в съгласие един с друг, така че техните пророчества представят едно и също образно представяне, а това представяне е за последните дни, които са дните на съда.

И духовете на пророците се покоряват на пророците. Защото Бог не е Бог на безредие, а на мир, както е във всички църкви на светиите. 1 Коринтяни 14:32, 33.

Ерусалим във видението на Езекиил, което започва в осма глава, е Божията църква, която в последните дни е Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден. Осма и девета глава на Езекиил определят две категории поклонници при завършека на съда над Божия дом. Едната категория е представена от двадесет и петимата старейшини, които се кланят на слънцето; а онези, които въздишат и плачат за мерзостите, извършвани в църквата и в земята, получават Божия печат. В единадесета глава видението на Езекиил продължава илюстрацията за наказанието на двадесет и петимата мъже, които се кланят на слънцето.

И още духът ме подигна и ме заведе при източната порта на дома Господен, която гледа на изток; и ето, при входа на портата двадесет и петима мъже; между които видях Язания, сина Азуров, и Фалтия, сина Ванеев, князе на народа. Тогава ми рече: Сине човешки, това са мъжете, които кроят беззаконие и дават нечестив съвет в тоя град; които казват: Не е близо времето; нека строим къщи; този град е котелът, а ние сме месото. Затова пророкувай против тях, пророкувай, сине човешки. И Духът Господен слезе върху мене и ми рече: Говори; така казва Господ: Така сте говорили, доме Израилев; защото Аз зная нещата, които идват в ума ви, всяко едно от тях. Вие умножихте убитите си в тоя град и напълнихте улиците му с убити. Затова така казва Господ Бог: Вашите убити, които положихте сред него, те са месото, и тоя град е котелът; а вас ще изведе изсред него. Вие се бояхте от меча; и Аз ще докарам меч върху вас, казва Господ Бог. И ще ви изведе изсред него и ще ви предам в ръцете на чужденци,

и ще извърша съдби над вас. Езекиил 11:1–9.

Йерусалим е отъждествен като „котелът“, а народът в Йерусалим е „месото“, което се вари в котела, тоест в съда. Съдът над нечестивите, извършван от ангелите с поразяващите оръжия в ръцете им, по времето на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди (защото Сестра Уайт казва, че запечатването в деветата глава на Езекиил е същото като запечатването в седмата глава на Откровение), включва истината, че нечестивите биват отстранени от Йерусалим. При скоро идващия неделен закон духовният Йерусалим ще бъде очистен и издигнат като знаме над всички планини.

И ще стане в последните дни, че планината на дома Господен ще бъде утвърдена над върховете на планините и ще се възвиси над хълмовете; и всички народи ще се стичат към нея. И много люде ще отидат и ще кажат: Дойдете, и нека възлезем на планината Господня, в дома на Якововия Бог; и Той ще ни научи на пътищата Си, и ние ще ходим в пътеките Му; защото от Сион ще излезе законът, и словото Господне — от Ерусалим. Исая 2:2, 3.

Очистването, което се извършва за Ерусалим при неделния закон, е отстраняването на лаодикийските адвентисти, при което остават само филаделфийските адвентисти. Тогава законната корпоративна структура е приключена, защото правителството на Съединените щати е контролиращият субект в правното устройство, което бе установено през 1863 г., и когато правителството на Съединените щати наложи неделното богосъблюдение върху страната, корпоративната структура на Църквата на адвентистите от седмия ден или бива юридически разпусната, или, може би, нейното име бива юридически променено на нещо от порядъка на Църквата на неделните адвентисти.

Когато нечестивите в Ерусалим бъдат извадени от котела от ангелите-погубители, лаодикийската адвентна църква приключва и Филаделфийското движение става духовен Ерусалим, издигнат като знаме. Михей се обръща към старейшините, които Исаия нарича присмивателите, които наричат светлината тъмнина и тъмнината светлина, и чрез един въпрос посочва, че старейшините е трябвало да познават „съда“. Те е трябвало да знаят времето на своето посещение.

И рекох: Чуйте, моля ви, о, глави на Якова, и вие, първенци на дома Израилев; не е ли ваше да знаете правосъдие? Вие, които мразите доброто и любите злото; които одирвате кожата им от тях и плътта им от костите им; които още ядете плътта на Моя народ и одирвате кожата им от тях; и трошите костите им, и ги насичате на късове, както за гърне, и като месо вътре в котела. Михей 3:1–3.

Бог е възнамерявал, и все още възнамерява, Неговият народ в последните дни да „познава съда“, а съдът не е единично понятие. Той е прогресивна история, притежаваща няколко елемента и определени ориентири. Той е пророчески период, започнал през 1798 г. и продължаващ до края на хилядолетието. Той е както изследователен, така и изпълнителен. Той се извършва над всеки човек, живял някога на планетата Земя, а също и над ангелите, които бяха изгонени от небето. Периодите на съда са съществено разбиране за Божиите

верни в последните дни, защото отговорът на въпроса на Михей е: „да, Израил трябва да разбира съда“.

Еремия посочва, че старейшините на Йерусалим в последните дни представляват кулминацията на едно „непрестанно отстъпление“, представено чрез четирите поколения на нарастващ бунт, символизирани от четирите нарастващи мерзости в осма глава на Езекиил. Еремия посочва, че старейшините са обвързани със спиритизъм, защото „се покланят“ на „слънцето, луната и цялото небесно войнство“. Той посочва, че те трябва „да паднат и да не станат“, защото „отхвърлиха словото Господне“. С тези белези Еремия посочва, че „народът не познава съда Господен“.

В онова време, казва Господ, ще извадят костите на юдовите царе и костите на князете му, и костите на свещениците, и костите на пророците, и костите на жителите на Ерусалим от гробовете им; и ще ги разстелят пред слънцето и луната, и пред цялото небесно войнство, които са обичали и на които са служили, след които са ходили, които са търсили и на които са се покланяли; те няма да бъдат събрани, нито погребани; ще бъдат за тор върху лицето на земята. И смъртта ще бъде избрана вместо живота от целия остатък от останалите от това зло племе, които останат по всички места, където съм ги прогонил, казва Господ на Силите. И още, кажи им: Така казва Господ: Нима падат и не стават? Нима се отвръща някой и не се връща? Защо тогава този ерусалимски народ е отстъпил с вечно отстъпление? Държат се здраво за измамата, отказват да се върнат. Аз слушах и чух, но те не говореха право; никой не се разкая за нечестието си, като казваше: Какво сторих? Всеки се обърна към своя път, както конят се втурва в битката. Дори щъркелът в небето знае определените си времена; и гургулицата, и жеравът, и лястовицата спазват времето на идването си; но Моят народ не познава съда Господен. Как казвате: Ние сме мъдри и законът Господен е с нас? Ето, наистина напразно го е направило лъжливото перо на книжниците. Мъдреците се посрамват, смущават се и биват уловени; ето, те отхвърлиха словото Господне; и каква мъдрост има в тях? Еремия 8:1–9.

В пета глава Йеремия определя като „безумни“ онези, които не познават Господния съд.

Тичайте насам-натам по улиците на Йерусалим и вижте сега, и узнайте, и потърсете по площадите му дали можете да намерите човек, дали има някой, който върши правосъдие, който търси истината; и аз ще го поощавам. И макар да казват: „Жив е Господ“, пак лъжливо се кълнат. Господи, не са ли очите Ти насочени към истината? Ти ги поразил, но те не се наскърбиха; Ти ги погубил, но те отказаха да приемат поука; направиха лицата си по-твърди от канара; отказаха да се върнат. Затова казах: Наистина това са сиромаси; те са безумни; защото не познават пътя Господен, нито съда на своя Бог. Еремия 5:1–4.

В последните дни лаодикийският адвентизъм — онези, които са представени като неразумните девиси в притчата за десетте девиси, за която сестра Уайт посочва, че представлява „опитността на адвентния народ“ — „не познават пътя Господен, нито съда на своя Бог“. В следващата глава Йеремия посочва, че „пътят“ на Господа са „старите пътеки“,

но неразумните лаодикийски адвентисти отказват да ходят в тях и да слушат гласа на тръбата. „Тръбата“ е символ на съд, който, разбира се, неразумните лаодикийски адвентисти не познават.

Тъй казва Господ: Застанете по пътищата и вижте, и попитайте за древните пътеки, де е добрият път, и ходете по него, и ще намерите покой за душите си. Но те рекоха: Не ще ходим по него. Поставих над вас и стражи, които казваха: Внимавайте в звука на тръбата. Но те рекоха: Не щем да внимаваме. Затова чуйте, народи, и знай, о събрание, какво има между тях. Чуй, о земя: ето, Аз ще докарам зло върху тоя народ, плода на мислите им, защото не внимаваха в Моите думи, нито в закона Ми, а го отхвърлиха. Еремия 6:16–19.

„Злото“, което се докара върху „събранието“, отказало да „послуша гласа на тръбата“ и да „ходи“ по „старите пътеки“, където би се намерила „почивката“ на късния дъжд, настъпва, когато „събранието“ „отхвърли Неговия закон“ при скоро идващия неделен закон.

Тройното приложение на Илия определя делото на един вестител и движение във времето на изпълнителния съд, който започва с предстоящия неделен закон. Тясно свързано с тройното приложение на Илия е тройното приложение на вестителя, който приготвя пътя за Вестителя на завета. Тройното приложение на вестителя, който приготвя пътя, определя дело чрез един вестител и движение във времето на следствения съд. Вестителят, който приготвя пътя, и Илия са тясно свързани тройни приложения, както и тройното приложение на Рим с тройното приложение на падането на Вавилон, но те притежават важни разграничения, които са свързани с Божия съд.

Тройното приложение на Илия и тройното приложение на вестителя, който приготвя пътя за Вестителя на завета, са свързани с две различни дела на съд, които Бог извършва чрез Своя избран вестител и чрез движението, което се присъединява към вестта на вестителя. Тези две дела са свързани с два различни периода на съд, макар че между символите има припокриване.

Делото на третия и последен Илия е във връзка с изпълнителния съд над тройния съюз на съвременния Вавилон, а делото на вестителя, който приготвя пътя, е във връзка със следствения съд и очистването на Божия народ. Трета глава на Малахия е въведена с последния стих на втора глава.

Отегчихте Господа с думите си. А казвате: С какво сме Го отегчили? Когато казвате: Всеки, който върши зло, е добър в очите на Господа, и Той благоволи в тях; или: Где е Богът на правосъдието? Ето, Аз изпращам вестителя Си, и той ще приготви пътя пред Мен; и Господ, Когото търсите, внезапно ще дойде в храма Си, да, Вестителят на завета, в Когото намирате наслада; ето, Той идва, казва Господ на Силите. Но кой може да издържи деня на идването Му? И кой ще устои, когато се яви? Защото Той е като огъня на очистител и като сапуна на тепавичарите. И ще седне като пречистващ и очистващ сребро; и ще очисти Левиевите синове, и ще ги претопи като злато и като сребро, за да принасят на Господа принос с правда. Тогава приносът на Юда и Ерусалим ще бъде

угоден на Господа, както в древните дни и както в предишните години. Малахия 2:17–3:4.

В последните дни, според свидетелството на Малахия, Бог е отегчен от лаодикийския адвентизъм, чиито привърженици се държат за бунта от 1888 година. Бунтът от 1888 година бе предобразен от бунта на Корей, Датан и Авирон, а доктриналният спор в бунта на Корей беше дали онези, които вършат зло, все още са праведни в очите на Господа.

А Корей, син на Исаар, син на Каат, син на Левий, и Датан и Авирон, синове на Елиав, и Он, син на Фалет, синове на Рувим, взеха човеци; и се надигнаха пред Моисей, заедно с неколцина от израилевите синове, двеста и петдесет князе на обществото, именити в събранието, мъже прочути; и се събраха против Моисей и против Аарон и им казаха: Вие си присвоявате твърде много, понеже цялото общество е свято, всеки един от тях, и Господ е всред тях; защо тогава въздигате себе си над обществото Господне? Числа 16:1–3.

В последните дни Бог е отегчен от лаодикийския адвентизъм, чиито привърженици се придържат към бунта от 1957 година, който е просто проявление на бунта от 1888 година, изложено в официално заявление. Книгата „Questions on Doctrine“ увековечи бунта от 1888 година, който беше повторение на бунта на Корей, Датан и Авирон, според свидетелството на ангела, който настави сестра Уайт, че трябва да остане на конференцията от 1888 година, за да запише повторението в историята на бунта на Корей. Двеста и петдесет именити мъже се събраха заедно с Корей, Датан и Авирон против Моисей, Божия представител, в този бунт.

Двадесет и петте мъже, които се покланят на слънцето в осма глава на Езекиил, представляват десетък, или една десета, от двестате и петдесет мъже, които принесоха кадене в бунта на Корей, Датан и Авирон; те предобразяваха водачите на бунта от 1888 година, чийто доктринален бунт бе формализиран през 1957 година с публикуването на книгата Questions on Doctrine.

Бунтът на Корей, Датан и Авирон отхвърли „присъдата“, която Бог бе произнесъл, определяйки им да се скитат в пустинята четиридесет години. Лаодикийският адвентизъм започна да се скита в пустинята на Лаодикия през 1863 г., след като отхвърли лаодикийската вест, представена през 1856 г., която доведе до присъдата да се скитат в пустинята още много години поради тяхната липса на вяра. При бунта от 1888 г. те все още не желяеха да приемат лаодикийската вест, донесена от старейшините Джоунс и Уагонер.

Онези, които се разбунтуваха през 1888 година, не само отхвърлиха духовния авторитет на старейшините Джоунс и Уагонър, но и авторитета на пророчицата Елън Уайт, както и авторитета на Светия Дух, защото постъпваха според представата, че цялото събрание е еднакво свято.

През 1863 г. те се бяха върнали, за да ядат с лъжепророка от Ветил, и по този начин в крайна сметка приеха определението за спасението, представено от бунта на Корей, а след това официално увековечиха тази лъжлива доктрина в книгата „Questions on Doctrine“. Тази

доктрина е лъжливо определение на „оправдание чрез вяра“.

Бунтът от 1863 година беше началото на отхвърлянето на скъпоценностите на Милър, които бяха отразени върху двете плочи на Авакум. Във втора глава на Авакум „спорът“ от първи стих в крайна сметка поражда две групи поклонници, които се проявяват чрез своето несъгласие относно вестта, която се забави.

Ето, надменната му душа не е права в него; а праведният ще живее чрез вярата си.
Авакум 2:4.

„Вярата“ на „праведния“ в „разискването“ на втора глава на Авакум се основаваше върху „видението“, което беше ясно написано на плочи. В отстъплението от 1863 година първата стъпка към премахването на онова, което беше написано на плочите, беше извършена от онези, които вече не притежаваха вярата на „праведния“. Отстъплението от 1863 година представляваше първото семе на бунта, който в крайна сметка щеше да утвърди лъжливо определение на учението за оправдание чрез вяра през 1957 година.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Господ в Своята велика милост изпрати на Своя народ една най-скъпоценна вест чрез старейшините Уагонър и Джоунс. Тази вест трябваше да представи по-видно пред света въздигнатия Спасител, жертвата за греховете на целия свят. Тя излагаше оправдание чрез вяра в Поръчителя; канеше хората да приемат Христовата праведност, която се проявява в послушание към всички Божии заповеди. Мнозина бяха изгубили от поглед Исус. Нужно беше очите им да бъдат насочени към Неговата божествена личност, към Неговите заслуги и към Неговата неизменна любов към човешкото семейство. Всяка власт е дадена в Неговите ръце, за да може Той да раздава богати дарове на хората, като предава безценния дар на Своята собствена праведност на безпомощния човешки деятел. Това е вестта, която Бог заповяда да бъде дадена на света. Това е вестта на третия ангел, която трябва да бъде прогласена със силен глас и придружена от изливането на Неговия Дух в голяма мярка.“ Свидетелства към проповедниците, 91.

„Истината за настоящото време, вестта на третия ангел, трябва да бъде прогласявана със силен глас, тоест с нарастваща сила, когато се приближаваме към великото последно изпитание.“ The 1888 Materials, 1710.

„Времето на изпитанието е тъкмо пред нас, защото силният вик на третия ангел вече е започнал в откровението на Христовата правда, на Изкупителя, Който прощава греховете. Това е началото на светлината на ангела, чиято слава ще изпълни цялата земя.“ Selected Messages, книга 1, 362.

„Късният дъжд трябва да се излее върху Божия народ. Могъщ ангел трябва да слезе от небето и цялата земя да се озари от неговата слава.“ Review and Herald, 21 април 1891 г.